

ning til at rejse mod den, der formenes at have gjort Brud paa hans Ret, erkender Udvalget, at saadanne Sager, hvor der er Tale om Straf, bør kunne fordrøes behandlede ved offentlig Politiret, se Udskiftets § 27. Denne Behandlingsmaade af en Patentsag bør dog ikke, som i denne Paragraf foreslaaet, bero paa Klagerens ensidige Bestemmelse (at han „nedlægger Paastand om Straf“), men paa Politidommerens Skøn, om der er Anledning til at formode, at der foreligger en strafbar Lovovertrædelse, og altsaa til at anstille Politirets-Undersøgelse. Hvor der foreligger et aabenbart forsætligt Brud paa et utvivlsomt gyldigt Patent, vil en saadan Behandling ved offentlig Politiret være paa sin Plads og Patenthaveveren bør have den lette og billige Udgang til Oprensning og Fyldestgørelse, som en offentlig Politiretsbehandling frembyder. Men Udvalget har dog ikke kunnet miskende, at der ogsaa i Patentsager, hvor der kan være Tale om Straf, kan komme til at foreligge til Afgørelse Spørgsmaal, som ere lidet egnede til at behandles og afgøres alene af en retslærd Dommer under en offentlig Politisag. Dette gælder ikke alene om Indsigelser, som fra indklagedes Side rejses vedrørende Patentets Gyldighed, se § 28; ogsaa en Afgørelse af, hvorvidt der i den af Indklagede udøvede Virksomhed ligger et Brud paa Klagerens Patentret, kan ofte bero paa Besvarelsen af tekniske Spørgsmaal, som en Politidommer maa anses for lidet kompetent til at undersøge og paakende, og som i alt Fald hans øvrige Forretninger vanskelig ville levne ham Tid til at skaffe tilbørlig ophjælp. Udvalget foreslaar derfor, at en Patentsag, der er indledt ved offentlig Politiret ikke alene vil være at henvise til Sø- og Handelsretten, naar der fra indklagedes Side rejses Spørgsmaal om Patentets Gyldighed (se § 28), men at saadan Henvielse ogsaa paa en af Parternes Begæring ifølge Politidommerens Rendeelse skal kunne finde Sted i alle saadanne Tilfælde, hvor Spørgsmaalet om Straf og Erstatning beror paa Bedømmelsen af særlige tekniske Punkter. Da Sø- og Han-

delretten allerede nu i vidt Omfang anstiller politiretslige Undersøgelser og affiger Straffedomme paa Grundlag af saadanne Undersøgelser, vil det ikke være fremmed for denne Ret at skulle lede (henholdsvis fortsætte) de Undersøgelser, der ofte ville være nødvendige i Patentsager, hvor der er Spørgsmaal om Straf. Ved saadanne Undersøgelser vil den retslærde Dommer være at bistaa af to af Rettens teknisk uddannede Medlemmer. — Naar en Patentsag en Gang er bleven henvist fra den almindelige offentlige Politiret til Sø- og Handelsretten, er der altsaa ingen Grund til (som i § 28 foreslaaet) at lade dens endelige Behandling og Paadømmelse foregaa ved den offentlige Politiret, for hvilken den oprindelig blev indbragt. Sagen bør forblive ved Sø- og Handelsretten og der behandles til Ende, og navnlig bør da ogsaa denne Ret afgøre de under Sagen undtagelsesvis rejste Spørgsmaal om Patentets Gyldighed.

Hvad endelig angaar de Patentsager, hvorunder der ikke er Tale om Straf, men alene om Erstatning eller anden Følge af Indgreb i Patentretten, og som altsaa ikke kunne indbringes for offentlig Politiret, da vil Udvalget ikke anse det for heldigt, om saadanne Sager skulde indbringes for og paadømmes af den ordinære civile Ret i 1ste Instans, i Reglen i den Jurisdiktion, hvor indstævnte har Bopæl. Saadanne Sagers Afgørelse vil vistnok som oftest bero paa Spørgsmaal af teknisk Natur, enten vedrørende Patentets Gyldighed eller Retsbruddets Eksistens, og saadanne tekniske Spørgsmaal vil en ordinær Underdommer være lidet kompetent til at afgøre, især i Jurisdiktioner, hvor sagtyndige Skønsmænd ikke findes. Det vilde være højest inkonsekvent at lade de i saadanne Sager fremkommende Indsigelser vedrørende Patentets Gyldighed blive Genstand for Afgørelse af den Underdommer, for hvem Sagen af Hensyn til indstævnets Forum er indbragt, naar man i øvrigt henviser saadanne Spørgsmaals Afgørelse til særlig Domstol (se §§ 25 og 28). Udvalget foreslaar derfor, at saadanne civile Sager for hele Landets Vedkommende ville være at an-